

Šestá neděle velikonoční C

Prožíváme období přípravy na seslání Ducha svatého. V bohoslužbě slova čteme úryvky z Kristovy řeči na rozloučenou, kterou pronesl ke svým apoštolům po poslední večeři. Kristus mluví o svém odchodu. Jeho slova jsou plna laskavosti a útěchy. „Nenechám vás sirotky. Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mne zas uvidíte.“ V tomto jeho slově – ještě krátký čas – bylo směstnáno mnoho. Léta plná aktivity, kdy apoštolové hlásali Kristovu zvěst po nejrůznějších končinách země, léta zkoušky zakončená mučednickou smrtí. A když se tato jejich chvíle konečně přiblížila, možná, že jim v mysli vytanula tato Kristova slova: „ještě krátký čas“ a viděli jejich pravdivost.

Lidský život je pln událostí, a přece když se ohlížíme zpátky, cítíme, že to byl krátký čas. Nemůžeme ho zastavit ani zpomalit. Kdo z vás může přidat k svému životu jediný den – říká Kristus. Nad naším životem se vznáší toto vědomí jeho prchavosti, vědomí nezadržitelného plynutí času, které nás unáší vstříc setkání s Kristem. V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně a já ve vás. V ten den poznáte tajemství Nejsvětější Trojice, z něhož jsme žili svou vírou, aniž jsme ho mohli pochopit svým rozumem. V ten den poznáme tajemství naší jednoty s Kristem, ve které jsme vcházeli, když jsme přijímali a čerpali ze svátostí jeho život. Čím budou v té chvíli všechna tajemství země, přírody, celého kosmu, která nás fascinují, proti tomuto odhalení Boží pravdy.

Naše lidské možnosti, naše schopnosti, naše poznání je omezené. Jenom touha v nás, nároky naší duše jsou nekonečné. Jako by v nás existoval nejasný instinkt srdce, který nám dává vtušit, že všechny naše otázky dojdou odpovědí, že všechny naše nároky, které neseme v sobě, mohou být splněny. A přece, jako bychom v sobě cítili podivnou nostalgii, když nasloucháme tomuto Kristovu „ještě krátký čas“. Jako bychom se báli, že ztratíme to, bez čeho si nedovedeme představit svou existenci, jako bychom v sobě zrazovali instinkt srdce, který nám říká, že v tomto konečném odhalení – v tomto zjevení Boha na prahu nového domova, nemůžeme nic ztratit.

Naše víra je zrnem hořčičným podle obrazu Krista, které zapustilo kořeny hluboko do země a bojí se vztyčit svou korunu k nebi. Kristus předjímá toto své konečné odhalení a zjevuje se nám pro naši lásku v tomto pozemském životě. „Kdo mne miluje, toho bude milovat můj Otec, i já ho budu milovat a zjevím se mu“. Není to zjevení ve slávě a plnosti, která nás čeká na konci života. Je to spíše odhalení skrze přítomnost v duši a blízkost, kterou okoušíme. Jeho stupeň je dán stupněm lásky od extatického – téměř experimentálního- okoušení Boha, jaké dovedli prožít velcí mystikové a světci, až k onomu tichému a radostnému světlu, které v nás rozněcuje vědomí jeho přítomnosti v naší duši. Jeho jméno je pokoj. Pokoj, který nám Kristus zaslíbil a který nám svět nemůže dát. Ani ho vzít. Je darem z nebe, je naším dědictvím a odkazem, abychom nebyli sirotci. Abychom se necítili vyhoštěnci, když nás život vzdaluje od prostřeného stolu svých darů tak jak plynou léta, abychom nebyli bez domova, když se trhají naše nejbližší a nejužší svazky, abychom se necítili ztroskotanci nebo cizinci, kteří nemohou najít cíl.

Kristus se dává poznat těm, kdo ho milují. Jeho odhalení je odpovědí na naši lásku. Obvykle si myslíme, že nejprve musíme něco poznat, abychom to mohli milovat. Zákon Božího království je jiný: nejdříve musíme milovat, abychom mohli poznat. Toto platí však často i v našich lidských vztazích: nejprve musíme někoho milovat, abychom ho mohli dokonale poznat. Láska dává jistotu a neomylnost našemu poznání a otevírá nám bytost druhého, dává nám poznat to, co by jinak navždy zůstalo skryto našim očím. Takto si už dovedeme

představit smysl Kristovy podmínky: bude-li mně kdo milovat i já ho budu milovat a zjevím se mu. Proto nám často uniká smysl Boží pravdy, protože nám chybí láska. Proto tak často naše modlitba je hluchá a bez ozvěny, protože není nesena láskou. Chceme-li slyšet živou pravdu, která k nám promluví tak, jak k nám dosud nikdy nepromluvila – chceme-li se setkat s živým Bohem tak, jak jsme se s ním dosud nikdy nesetkali, buďme věrní a trpěliví v lásce k němu. Pro tuto věrnost a vytrvalost lásky se nám zjeví – tak, jak to slíbil.